

ԵՐՐՈՐԻ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 5 բուրլ, կէս տարվանը 3 բուրլ:

Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատանը և պ. Ծատուրեանի խանութում:

Օտարադադարացիք դիմում են ուղղակի Կաթնագործական ընկերությանը:

Խմբագրատանը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և սոն օրերից):

Յայտարարութիւնները ընդունվում են ամեն շաբաթ:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են իւրաքանչիւր բառից մի կոպէկ:

ԲՈՎԱՆԳԱԿՈՒԹԻՒՆ

Աշխարհաբար շնորհակալութիւններով... Ներքին տեսչական օճակի նամակ Գարգալան-Սարգսից, Նամակ Ծանկից, Նամակ Նուխադից...

ԱՇԽԱՐՀԱԲԱՐ ԼԵՋՈՒ

Թիւրքիայի հայոց լրագրողների մի բանկը, վերջին ժամանակ, նուիրել են քանի մի յոգևածներ աշխարհաբարի խնդրին, և մասնաւորապէս ռուսական հայերի արդևան աշխարհաբար զբաղմանական լրագրին «Մասիս» լրագրին իր 1546 թվի մէջ մի ամբողջ յոգևած է ապրել որտեղ քննում է Ռուսաստանի հայ լրագրութեան թէ բովանդակութիւնը, — և այդ կողմից մեր լրագրութիւնը թիւրքիայի հայ լրագրութիւնից աւելի բարձր է դասում (փաստ ստուծուծ), — թէ մեր լրագրուն: Այդ վերջինի առիթով «Մասիս» աշխատակիցը մեղադրում է մեզ, որ մենք աղավաղում ենք հայոց լրագրուն, մտցնելով նրա մէջ օտար բառեր և ասացվածներ...

Մարդին յատուկ է ուրիշը աչքի մէջ փուշ տեսնել, իսկ իր սեփական աչքում գերան անգամ չը նկատել: Այդպէս էլ պատահել է թիւրքիական հայերի հետ:

Տաճկաստանի մեր ազգայինները մեղադրում են մեզ որ մենք մտցնում ենք մեր լրագրի մէջ օտար բառեր և օրինակ «Մասիս» միամիտ հեղինակը կարծում է, որ մենք այդ բառերը վերցնում ենք ռուսերէնից: Կամ Ֆրանսիական լրագրից վերցնելով, աղավաղում ենք վերջրած բառերը: Ընդհանուր գիտնական տերմիններ, ինչպէս օրինակ՝ գեոլոգիա, խիւրուրդիա, պոլիտիկա, քիմիա, ցենզուրա և այլն, պարտք կարծում է որ ռուսերէնից են վերցրած, այն ինչ այդ բառերը ընդհանուր գործածութիւն ստացան ամբողջ Եւրոպայում և ընդունվեցան ոչ թէ ռուսերէնից կամ ֆրանսիերէնից, այլ մայր-լի գոլուրից, լատին:

ՁԵԼԻՏԵՑՈՒ

Իմ խոստումը: — Հայ լրագրութեան նիւթական միջոցները: — Թղթակցիներ և բաժանորդներ: — Հարուստներ: — Եվրոպայից բերած կովերը: — Թիֆլիսի թողը և Ալէքսանդրեան այգին: — Մի կտոր նամակ: — Մի ֆրանսիացի: — Արարատի ստորոտում հրատարակվող լրագրի: — Լրագրով հարստանալու միջոցը: — Պ. Միլեն և իմ երևակայական պլանները: — Նոր լրագիր հրատարակելու մտքը: — Երգը:

«Մշակի» այս համարը ստանալով, ընթերցողը շտապով բաց է անում թերթը և տեսնում է՝ ՁԵԼԻՏԵՑՈՒ... Ֆէլիտան... Արարատի ֆէլիտան... սինանը կան արդեօք խոստացած երազները, գնացել է նա արդեօք ամառանոց...:

Իմ վերջին ֆէլիտանից յետոյ ես շատ անգամ փոշմանվել եմ որ այդ տեսակ անդրոյ խոստումն եմ արել ընթերցողին... գնալ ամառանոց... Գրեալ ամառանոց... կարծես թէ հնչող բան է: Բայց խոստացել էի, տուած խօսքից յետ կանգնել առաջնութիւն կը լինէր: Իսկ մի և նոյն ժամանակ կատարել խոստումն անհնարին էր... Ինչ միջոցներով պիտի գնայի... երանի թէ լրագրութիւնը կարող էր միջոց տալ իր գործընդերին իրանց աշխատանքով ապրելու, միջոց լինէր մի հայ խմբագրութեան իր ծախսով ամեն կողմ թղթակցիցներ ուղարկելու, մէկին վերապահ, — ազգային ժո-

րէնից, կամ յունարէնից: Հեղինակը խոստովանում է, և այսպիսով ինքն իրան հակառակ է, յիշելով որ մեր լրագրուն լի է յունական բառերով... բայց միթէ՞ այդ բառերը փոխել են մեր լրագրի կազմակերպութիւնը ինչպէս օրինակ՝ Թատրոն, տոկոս, պանդոկ, և այլն:

Միթէ՞ «Մասիս» և նրա հետ և պ. Մրկիւնը չեն հասկանում որ մի լրագրի կազմակերպութիւնը չէ փոխվում օտար բառեր իր մէջ ընդունելով, մասնաւոր այն բառերը, որը ընդհանուր գիտնական կամ հասարակական կենքի մէջ ընդունված ասացվածներ են, այլ լրագրուն այն ժամանակ է փոխում իր կազմակերպութիւնը, երբ, ինչպէս թիւրքիական հայերի մօտ, կորցնում է քերականական իրան յատուկ այլ և այլ ձևեր: Չենք խօսում որ թիւրքիական հայերի լրագրի մէջ հայոց լրագրին յատուկ բուն հնչեւներն անգամ իրանց նշանակութիւնը կորցրել են: Բայց սեղ է գործածվում և փոխադրւածապէս, գ.—կ.—ի տեղ է,—գ.—ի տեղ, ք,—կ.—ի տեղ, դ,—տ.—ի տեղ, թ,—գ.—ի տեղ, — և առանց չափազանցութիւն անելու, կարելի է ասել որ բաղաձայն տառերից ոչ մինը ուղիղ չէ գործածվում և ամենքը կորցրել են իրանց յատուկ հնչեւները: Բացի սուրանից բայերի կցանակների մէջ շատ ձևեր կուրած, անհետացած են՝ օրինակի համար թիւրքիական հայերի գրականական լրագրի մէջ բայերը ունին միայն մի ապառնի, այն է՝ պիտի անեմ, պիտի գնամ, պիտի գրեմ... անցնել ժամանակը նոյնպէս շատ աղքատ և միակերպ է: Ինչպէս նրանց խորթ է թուում մեր ներկայի ու մեր վերջաւորութիւնը, նոյնպէս անհասկանալի է մեզ նրանց կը մասնիկը ներկայ եղանակի մէջ...

Այլ է աւելի ազաւարկ լրագրուն մենք, գործածելով բուն հայոց գիտնականներ նօրա, սօրա, դօրա, միայն ժողովրդական բարբառին հետեւելով և կարմայնելով այդ բառերը այս ձևով՝ նրա, սրա, դրա, — թէ թիւրքիական հայերը, հնարելով հայոց լրագրի մէջ չղրած ձևեր՝ անանք, ասոնք, հոս, հոն, կրլայ

ղովի նստորին ներկայ գտնվելու, երկրորդին Սպանիա, — պատերազմի ընթացքին հետեւելու, երրորդին, — Բէրլին, չորրորդին, — Վոնդոն, հինգերորդին կովկասի մէջ ճանապարհորդելու... իսկ առ այժմ մեր լրագրութիւնը միջոց չունի մինչև անգամ իր ֆէլիտանիստի ամառանոց ուղարկելու... կարելի է յուսալ որ մի ժամանակ մեր լրագրութիւնը այդ գրութեանը կը հասնէ... Հնգրի թէ... Միթէ կարելի է յուսալ այդ տեսակ գրութիւն այդպիսի մէջ, որտեղ գինի խմելը անհրաժեշտութիւն է, իսկ կարողը շուտով շուտութիւն է: Հաւատացնում եմ ձեզ, որ շատերը լրագրին գրվելով, չեն մտածում թէ իրանց օգուտ են բերում, այլ հինգ բուրլ տալով, կարծում են որ բարեգործութիւն են անում խմբագրին...:

Արդեօք մի անգամ կը հասնի հայ լրագրութիւնը իմ երազած դրութեանը...

Եթէ ընթերցողները շատանալուց պիտի սպասենք... չառ շատ կարող էինք յուսալ այդ ցանկալի դրութեան հասնելու, երբ մեր հարուստները չը ջանային մի քանի կողմեր իրան այդ գործունէութեանը, և բացառութիւն կազմելով եսական բնաւորութիւն ունեցող մեր հարուստների թուում, փոխանակ Եվրոպայից կովեր բերելու և նրանց վրա հազարներ վաճառելու (որը վերջը օրինակը խնամելից գրված, դարձնալ սասկում են ամենքը), փոխանակ դանդաղան անիրազօրծելի, երևակայական ձեռնարկութիւնները վրա անհամար փողեր ծախսելու, — մէկ հինգ տարի շարունակ նուիրէր մի լրագրի պահպանելու համար՝ համեմատաբար մի չնչին

կոր, առիկայ, ասիկայ, և ուրիշ այդ տեսակ անձոնութիւններ, որը բոլորովին հայոց լրագրի հետ նմանութիւն էլ չունեն...

Եւ մի և նոյն ժամանակ պ. Մրկիւնը այնքան աղէտ է, որ ինչպէս չը գիտէ թէ դէ օլօգիա ուսուց բառ չէ և ուսուց վերջաւորութիւն էլ չունի, այլ յունական լրագրից վերջրած ընդհանուր գիտնական ասացված է, այնպէս էլ չը գիտէ որ համբար խօսքը թուրքերէն բառ չէ, այլ հայոց լրագրին աղբակից պարսից լրագրի խօսք է և նշանակում է համագործ: Պարսից համ մասնիկը ընդունված է և հայոց լրագրի մէջ՝ համամիտ, համաբաւան և այլն, իսկ քերական խօսքը նոյն նշանակութիւն ունի ինչպէս հայոց կերտեմ (չինեմ կամ գործեմ):

Նորերում և Չ. Արևուսայի «Արշալոյս» Եւրաստեան լրագրի խօսքով աշխարհաբար լրագրի և պ. Պարսասնանի քերականութեան մասին, խորհուրդ է տալիս կանոնաւորել մեր արդեան աշխարհաբար գրաբարի հիման վրա: Արագրի երկը չը գիտէ, որ արուեստական կերպով կանոնաւորել կենդանի ժողովրդական լրագրուն ոչ որ իրաւունք չունի, — բայց և թիւրքիական հայերի պէս աղաւաղել հայոց լրագրուն նոյնպէս ոչ որ իրաւունք չունի:

Պ. Մրկիւնը յիշում է որ ռուսիական հայերը թիւրքիական հայերին «հոստ» են անուանում, բայց գուցէ չը գիտէ որ թիւրքիական հայերի լրագրուն ռուսերական հայը «կրլայ մրլայ» է անուանում:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԳԱՐՎԱՆ-ՍԱՐԱՅԻՑ

Եթէ հետազօտելու լինէինք ընդհանրապէս Ղազարու գաւառը նորա գիւղերի դրբի վերաբերութեամբ, կը տեսնէինք, որ ըստ մեծի մասին բոլոր Հայ-գիւղերը շինված են լեռներով չըջապատված, ամուր և մշակութեան անարար տեղանքը, իսկ մնացեալ թուրքերի գիւղերը ընդհակառակ հիմնված են՝ դաշտավայր և գլխաւորապէս հողագործութեան յարմարաւոր տեղանքը:

Մի երկու այդ տխուր մտածմունքների մէջ փոքրիկ սենեակումս նստած, ես չը նկատեցի ինչպէս միջոցաւ Սենեակումս ճրագ չը կար: Աւելորդ համարելով մտ վառել, ես վճռեցի դուրս գալ փողոց, վեր առայ գդակս և մեքենայաբար, դանդաղ քայլերով ուղևորվեցայ դէպի Ալէքսանդրեան պարտէզ՝ միակ տեղ օրհնելու, որտեղ կարողութիւն չունեցող մարդու համար թոյլ տուած է փոքր շատէ շունչ քաշել... Բայց ինչ թողոտ փողոցներով պիտի անցնէի մինչև հասնէի պարտէզին:

Մասայ և փոքր ինչ շունչ քաշեցի...:

Յայտնի է որ չըքի ժամանակ մարդս շուտ է յոգնում: Իմ բնակարանից մինչև այգին անցնելով, ես սաստիկ յոգնեցայ, այնպէս որ այդի մտանելիս նստեցի առաջին նստարանից մէկի վրա: Իմ մտքերիս մէջ ընկղմված, ես բոլորովին մեքենայական կերպով փայտով չըջաններ էի քայլում աւաղի վրա: Ժողովուրդը որ մեծ մասամբ ինչպէս սեփական ամառանոց, մինչև անգամ սեփական այգի չունեցող մարդիկինքից էր բաղկացած, անցնում էր իմ մօտով... Ես ոչ ոքի վրա ուշադրութիւն չէի դարձնում... Ես շարունակում էի փայտով չըջաններ քաշել աւաղի վրա: Այդ ժամանակ փայտիս ծայրը դիպաւ մի կտոր թղթի: Ես թեքվեցայ, բարձրացրի թղթի կտորը և, դար-

Չնայելով այս և սորա նման շատ արգելքների, հայ-գիւղականները դեռևս ի վաղուց պարապում են աւելի հողագործութեամբ և սորան վերաբերեալ արհեստներով:

Կարծես, մեր այս համառօտ նկատողութիւնը ուղղակի ապացուցանում է այս կողմի հայերի ընդունի և տեղական լինելը, իսկ թուրքերի—նօրեկութիւնը, գուցէ որոնց ձեռքից և բունութիւնից մի ժամանակով հայերը փոխել և ամբացել են՝ անելք, պարսպապատ և ամուր տեղերում: Այս մի և նոյն նկատողութիւնը կարելի է անել և Քարվան-Սարան գիւղի վերաբերութեամբ, որը համաձայն մեր ասածին, չըջապատված է երեք կողմից լեռներով, այն է՝ արևելքից—Բուսանայ (սառուցարան) լեռանով, արևմուտքից—Գողջայ լեռանով և հարաւից—Տախտ-Քոլ լեռանով: Քարվան-Սարան, ունի բարեխաւան կլիմա: Գիւղիս տները թիւր, որ 120-ից աւելի է, օր ըստ օրէ շատանում է: Գիւղի կէս տեղում կանգնած է եկեղեցին և սորան կից—մի ուսումնարան (որի այժման վրտակի վերա կստանայ): Ասելով 120 տուն չպէտք է կարծել մի սակաւամարդ գիւղ, այլ ընդհակառակ—բազմամարդ, որովհետև սովորական բան է տեսնել Քարվան-Սարայում մօտ 30-հոգուց բաղկացած զերդաստաններ, որոնք շատ ժամանակ կարողանում են անքակ սերով կառաւարվել մի մեծ իշխանութեան ներքայ: Կան և գերդաստաններ բաղկացած սակաւ հողուց, և եթէ միջին թիւը վերառնելու լինէինք կլինէր 16. իսկ բոլոր ժողովրդը թիւը մօտաւորապէս 1920 է: Լեռուն, կամ աւելի լաւ է ասել խոսակցութեան ձևը, նմանում է աւելի Երևանից խօսակցութեանը: Գիւղացիք խօսակցութեան միջի խորհրդաւոր նախադասութիւնները աւելի թուրքերէն են ասում: Առհասարակ, ինչպէս Ղազարու շատ գիւղերում նոյնպէս և Քարվան-Սարայում, հայերէն բազմապէս կառերը կրճատում են հանելով կամ փոխելով քանի մի ձայնաւոր տառեր առանց փոխելու բառի բուն նշանակութիւնը, դրօր. փոխանակ ասելու՝ գայլ, սայլ, քոյր, եղբայր, եկեղեցի, սկիզբ, զրպարտիչ և այլն. ասում են՝ գէլ, սէլ, քէլ, աղբէր, ակեղեղ, քիսքը, զարտիչ:

Ժողովուրդը պարապման կողմից կարելի է երեք մասը բաժանել: ա) վաճառականներ, բ) արհեստաւորներ, և գ) հողագործներ: Վաճառականները, որք միւսներից աւելի զարգացած են մտաւորապէս և աւելի հարուստ, բերում են իւրեանց վաճառելի թիւթերը՝ Տիֆլիսից—չաքար, չիկոններ և ուրիշ մանր բաներ. Երևանից—կըստակներ, բրինձ, աղ, բամբակ և չոր մրգեղեններ:

ձեալ անգիտակցական կերպով, սկսեցի կարգաւ Սա մի կտոր նամակ էր, թուրքը պատուած էր և տեղ տեղ ամբողջ տողերը չըջված թաց լինելուց: Քաղաք չէր երևում, ոչ էլ ստորագրութիւն, գրելիք մի ամբողջ պարբերութիւն չէր մնացել վերև գրած էր «Յարգելի բարեկամ յետոյ՝ անտանելի շքե է, այնպէս որ» (յետոյ գրութիւնը չէր որոշվում), յետոյ՝ գործ չը կայ, առուտուրը թոյլ էր (դարձեալ անորոշ) յետոյ՝ օհին ժամանակներին երանի ենք տալիս, հաւատացնում եմ (դարձեալ անընթերցանելի), յետոյ՝ օրինակ ասեմ՝ առաջ երկիւղալի էր չապահոված տան մէջ ապրել, այժմ ընդհակառակն ապահոված տան մէջ երկիւղալի է ապրել (այդտեղ թուրքը բոլորովին պատուված էր), վերջը էլի երկու երեք տող պահպանվել էին՝ «նորերումս մեր քաղաքի մէջ...»:

—Դուք երկի հեղինակ էք, լավցաւ ուսուցիչ կտորատող մի ձայն իմ կողմից:

Ես զգեցի թուրքը կրկին աւաղի վրա և նախեցի իմ ձայն կողմը:

Մի և նոյն նստարանի վրա նստած էր մի պարոն, երկի մի ֆրանսիացի (այդ նշմարվում էր նրա թէ դէմքից, թէ ուսուցիչ լրագրի ֆրանսիական ձևով կտորատելուց...):

—Այո, պարոն, պատասխանեցի ես, նոյնպէս կտորատելով ուսուցիչը: Ինձ այդ րօպէլին երևաց որ ես իմ հարևանից հազար անգամ լաւ եմ խօսում ուսուցիչ լրագրի:

—Ես իսկոյն ճանաչեցի որ դուք հեղինակ էք, որովհետև միայն հեղինակները սովորութիւն ու-

